

Universitätsbibliothek Wuppertal

Accipite studiosi omnes Auli Gellii noctes micantissimas

Gellius, Aulus

Impressum Venetiis, Anno d[omi]ni. M.D.IX. die. xx.Aprilis

Liber quartus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-475](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-475)

Quin potius/quod simplicius inquit ueriusq; est: id dicimus? Parcus, n. neq; ab arca. neq; ab arcēdo: sed ab eo quod est paruum denominatus est. Parcus uñ

AVLI GELLII NOCTIVM ATTICARVM COMMENTARII
LIBER Q V A R T V S.

¶ Sermo qdā Phauorini philofophi cū grāmatico iactātione factus in socra-
ticū modum: atq; ibi iter sermonē/dictum quibus uerbis penusa. Q. Scauola
definira fit.

Caput I

N uestibulo adium palatinarū oīs fere ordinū multi-
tudo opperietes salutationē Cæsaris cōstiterāt. Atq;
ibi i circulo doctōꝝ hoīum: Phauorino philofopho
p̄sente ostētabat quispiā grāmaticæ rei doctōꝝ: scho-
lica quædā nugalia. de gñibus & casibus uocabuloꝝ
differēs: cū arduis supciliis uocisq; & uultus grauita-
te cōposita: tanq̄ interpret & arbiter sibyllæ oraculo-
rū. Tū aspiciēs ad Phauorinū: q̄q̄ ei etiā nōdū satis
notus eēt. Penus quoq; inqt uariis gñibus dictum: &
uarie declinatū est. Nā & hoc penus/& hæc penus/& huius peni: & peniris/&
penitiris/& penoris ueteres dictauerūt. Mundū quoq; muliebrē Lucilius in sa-
tyraz. xvi. nō uirili gñe/ut cæteri: sed neutro appellauit his uersibus.

Legauit quidam uxori mundum omne/penumq;.

Quod mundum atq; penum? nam quis diiudicet istuc?

Atq; oīum horū & testimōiis & exēplis cōstrepebat. Cūq; nimis ociose sibi pla-
ceret: intercessit placide Phauorinus. & iā bone inqt maḡ/quicquid est nomen
tibi/abūde multa docuisti. quæ quidē ignorabamus: & scire haud sane postu-
labamus. Quid, n. refert mea eiusq; qui cū loquor: quo gñe penū dicā. aut in
quas extremas lras declinē: si nemo id: nō nimis barbare fecerit? Sed hoc plæ
idigeo addiscere: qd sit penus: & quo sensu id uocabulū dicat̄ ne rē quotidiani
usus tanq̄ q in uenalibus latinæ loq̄ tentant: alia q̄ oportet uoce appellē. Quæ
ris inqt iste rē minime obscurā. Quis adeo ignorat penū eē/uinū/& triticū/&
oleū. & lentē. & fabā: atq; huiuscemōi cætera. Etiā ne inqt Phauorinus: miliū.
& panicū. & glans & ordeū penus est? Sūt, n. p̄p̄modū hæc quoq; huiusmōi.
Cūq; ille reticēs hæreret: nolo inqt hoc iā labores: an ista q̄ dixi/penus appellēt
Sed potesne mihi non speciē aliquā de penu dicere. sed definire: genere p̄posi-
to. & differētiis appositis quid sit penus? Quot sint penus genera? & quas dif-
ferentias dicas? non hercle inqt intelligo. Rem inquit Phauorinus plane dicā.
Postulas quod difficilius est dici planius. Nam hoc quidē peruulgatū est: defi-
nitionē oēm: ex genere & differētia cōsistere. Sed si itē mihi p̄mandare: quod
aiunt postulas: faciā sane id quoq; honoris tui habēdi gratia: atq; deinde ita ex-
orsus est. Si inqt ego te nunc rogē: uti mihi dicas: & quasi circūscribas uerbis:
quid homo sit: non opinor respōdeas hoīem eē te: atq; me. Hoc, n. quis hō sit:
oñdere est/nō quid homo sit dicere. Sed si inq̄ peterem, ut ip̄m illud: qd homo

Quid pe-
nus est.

Quin potius

est definiens, tum profecto mihi diceret hominem esse mortale animal rationis & scientia capiens uel quo alio modo diceret, ut cum a ceteris animalibus omnibus separet. Perinde igitur nunc te rogo, ut quid sit penus dicas non ut aliquid ex penus nomine. Tu ille ontator/uoce iam molli atque demissa/phias inquit ego non didici nec discere appetiui. Et si ignoro, an ordeum ex penus sit aut quibus uerbis penus diffiniatur, non ea res/iras quoque alias nescio. Scire inquit ridens iam Phauorinus/quod penus sit/non ex nostra magis est phia quam grammatica tua. Meministi, n. credo: quod Virgilius dixerit penum instruere: uel longam uel longo ordine. Vtrique, n. profecto scis legi solitum. Sed ut faciam aegre animo ut scis: ne illi quidem ueteris iuris magistri: qui sapientes appellati sunt: definisse satis recte existimant: quod sit penus. Nam, Q. Scaeuola ad demonstrandum penum his uerbis usum audio. Penus est inquit: quod esculentum: aut poculentum est. Quod, n. ipsius patris: aut liberorum patrisfamilias eiusque familiae: quae circum eos: aut liberos eius est & opus non facit, causa paratum est, ut Mutius ait penus uideri debet. Nam quae ad edendum bibendumque in dies singulos praedit: aut coenae causa parantur penus non sunt. Sed ea potius quam huiusce generis longae uisionis gratia contrahuntur & recedunt ex eo: quod non in propitu sint: sed itus: & penitus habeantur: penus dicta sunt. Haec ego inquit, quum phia me dedissem: non in super tamen habui discere, quum ciuibus Romanis latine loquentibus: rem non suo uocabulo demonstrare/non minus turpe esset: quam hominem non suo nomine appellare. Sic Phauorinus sermones in genus commune a rebus paruis & frigidis abducebat ad ea quae essent magis uile audire ac discere, non allata extrinsecus: non per orationem: sed indidem nata/acceptaque. Praeterea de penus adscribendum hoc est putauit. Seruius Sulpicius in reprehensio Scaeuolae capitibus scripsisse. Saco helio placuisse: non quae esuriantur: & potui foret: sed thus quoque & caereos in penus esse. Quodque esset eius ferme rei causa comparatum. Massurius autem Sabinus in iuris ciuili secundo/et quod iumentorum causa apparatus esset: quibus dominus uteretur penori attributum dicit. Ligna quoque: & uirgas & carbones: quibus conficeretur penus: quibusdam ait uideri esse in penus. Ex iis autem quae per mercalia: & usuaria in locis iisdem essent/ea sola esse penoris putat: quae sint usui annuo.

2° uam uim hincam ista uocabula: In edicto & dicitur

Quid differat: & quam uim habeant uocabula ista in edicto adiliu: & an eunuchus & steriles mulieres redhiberi possint: diuersaque super ea res sententiae. Cap. II.

In edicto adiliu curuliu: qua parte de mancipiis uedudis cautum est scriptum sic fuit. Titulus seruorum singulorum/ut scriptus sit / curato ita ut intelligi recte possit/quod morbi uitiumque cuique sit. Quis fugitiuus error sit. Noxae solutus non sit. Praeterea quaesierunt iureconsulti ueteres/quod mancipium morbosum: quod uitiosum recte diceretur. Quatumque morbus a uitio differret. Cecilius Sabinus in libro/que de edicto adiliu curulium composuit. Labconem refert, quid esset morbus hisce uerbis definisse. Morbis est habitus cuiusque corporis contra naturam, qui usum eius facit deteriorem. Sed morbum alias in toto corpore accidere dicit: alias in parte corporis. Totius corporis morbum esse: ueluti phlogis, i. tabes/aut febris. Partis autem ueluti caecitas/aut pedis debilitas. Balbus autem inquit/ & athiphus uitiosi magisque morbosi sunt: ut equus mordax aut calcitro: uitiosus: non morbosus. Sed cui morbus est: is est uitiosus est. Neque id tamen

Morbis est
phlogis
tabes

tum contra
mie me
De eu
ignora
se: qui n
liu poss
Treat
minus
lier a pr
uitiu fa
sa redh
pellat:
bo contra
beo in c
q; eo m
nos na
quoque in
uitiu pe
neque eu
Massur
ue quoc
si sint. Q
Quo
diuortiu

M
posuit
scripsit
cum uxore
ingent
tradit
habuisse
foribus
Pellicem
esset cur
quissim
Iunonis
Pellex a
raque alia
Quo

tñ cōtra fit. Potest. n. qui uitiōsus est: nō morbosus esse. Quāobré quū de ho-
mie morbo ageret: nequāq̄ inqt ita diceret: quāto ob id uitiū minoris erit.
De eunuchō qdē q̄sitū est: an cōtra edictū aedilium uideret uenundatus: si
ignorasset emptor eū eunuchū esse? Labeonē respondisse aiunt: redhiberi pos-
se: q̄si morbosum. Sues autē scēias si steriles essent & uenū issēt: ex edicto aedi-
liū posse agi: Labeonē scripsisse. De sterili autē muliere: si natua sterilitate sit.
Trebatū cōtra Labeonē respondisse dicūt: Nā quū redhiberi eā Labeo: q̄si
minus sanā putasset: non oportere aiūt Trebatū ex edicto appouisse: si ea mu-
lier a p̄cipio genitali in sterilitate esset. Ac si ualitudo eius offendisset: exq; ea
uitiū factū esset ut cōcipere fœtus non posse: tū sanā non uideri: & esse in cau-
sa redhibitiōis. De Myope τὸν ἰσθμὸν. i. de edētulo quoq; q̄ lusciosus latie ap-
pellat: dissensum est. Alii. n. redhiberi oīno oportet. Alii cōtra nisi id uitiū mor-
bo cōtractū esset. Eū uero cui dēs deesset: Seruius redhiberi posse respōdit. La-
beo in cā esse redhibēdi: negauit. Nā & magna inqt pars dēte aliquo caret. Ne-
q; eo magis pleriq; hoīes morboosi sunt. Et absurdū admodū est dicere: nō sari-
nos nasci hoīes: qm̄ cum infantibus nō simul dētes gignunt. Non p̄tereundū id
quoq; in libris ueterū iurisperitorū scriptū esse morbū: & uitiū distare. Qd̄
uitiū perpetuū: morbus/cū accessu/discessuq; sit. Sed hoc si ita est: neq; cæcus
neq; eunuchus morbus est: contra Labeonis: quā supra dixi sentētiā. Verba
Massurii Sabini appo sui/ex libro iuris ciuillis secūdo. Furiosus mutusue cui
ue quod mēbrū laceq; læsumq; est/aut obest quo ipse minus aptus sit: morbo
si sint. Qui non longe uidet/tam sanus est q̄ qui tardus currit.

¶ Quod nullæ fuerint rei uxoriæ actiones in urbe Roma ante Carbilianum
diuortium atq; inibi quid sit pellex. Cap. III.

Memoria traditū est/quin gentis fere annis post Romā cōditā nul-
las rei uxoriæ neq; actiones/neq; cautiones in urbe Roma aut in la-
tio fuisse: quia profecto nihil desiderabatur/nullis etiā tunc matri-
monii diuertētib; Seruius quoq; Sulpitius in libro quem com-
posuit de dotibus. Tum primum cautiones rei uxoriæ necessarias esse uisas
scripsit. quū. Sp. Carbilius: cui ruga cognomētum fuit: uir nobilis diuortium
cū uxore fecit/quia liberi ex ea/corporis uitio nō gignerent: āno urbis cōditæ
q̄ngentesimo uicesimo. iiii. M. Atilio. P. Valerio consulibus. Atq; is Carbilius
tradit uxorem/ quam dimisit/egregie dilexisse / carissimāq; mox eius gratia
habuisse: & iurisiurandi religionē animo: atq; amorī p̄uertisse: q̄ iurare a cē-
soribus coactus erat/uxorem se liberorum quærendorum gratia habiturum.
Pellicē autē appellatam: probrosamq; habitam eam: quæ iuncta cōsuetaq;
esset cum eo/in cuius manu mancipioq; alia matrimonii causa foret: hac anti-
quissima lege ostenditur: quam Numæ regis fuisse accepimus. Pellex ædem
Iunonis non tangito. Si tangit/iunoni crinibus dimissis agnū fœminā cedito
Pellex autem quasi ἀπάλλαξ. i. talpa .i. quasi παλλακίς: id est concubina / ut ple-
raq; alia: ita hoc quoq; uocabulum de græco flexum est.

¶ Quid Seruius Sulpitius in libro/qui est de dotibus scripserit/de iure atq;

De Eunuchō

Redhibet

Quæstio
Inter
Morbum
Vitiū
Furiosus: Mutus

Memoria traditū est

Pellex
ἀπάλλαξ
παλλακίς

more u eterum sponsaliorum.

Cap. III.

De Sponsaliorum
Stipulatione

Sponsalia in ea parte Italiae: quae latium appellatur: hoc more atque iure solita fieri scripsit Seruius Sulpitius in libro/ quae scripsit de dotibus. Qui uxorem inquit ducturus erat: ab eo unum ducenda erat: stipulabatur eam in matrimonium ductum iri. quae daturus erat: itidem spondebat daturus. Is contractus stipulationum: sponsionumque dicebatur sponsalia. Tum quae promissa erat: sponsa appellabatur. quae sponso daturus: sponsus. Sed si post eas stipulationes uxor non dabatur: aut non ducebatur: quae stipulabatur ex sponso agebat. Iudices cognoscebant. Iudex quae ob rem data: acceptaue non esset uxor quaerebat. Si nihil iustae causae uidebatur: litem pecuniam aestimabat. Quamque interfuerat eam uxorem accipere: aut dari eum qui sponso daturus: aut qui stipulatus erat: condemnabat. Hoc ius sponsaliorum obseruatum dicit Seruius ad id tempus: quo ciuitas uniuersa latio lege iulia data est. Haec eadem Neratius scripsit in libro quem de nuptiis composuit.

Historia narrata de perfidia aruspicum etruscorum. quodque ob eam rem uersus hic a pueris Romae urbe tota captus est. Malum consilium consultori pessimum est. C. V

De Perfidia
Aruspicum

Statua Romae in comitio posita Horatii Coclitis fortissimi uiri de caelo tacta est. Ob id fulgur piaculis ludum aruspices ex etruscia acciti inimico atque hostili in populum Romanum aio: instituerunt eam rem contrariis religionibus procurare. Atque illam statuam suaserunt in inferiorem locum perperam transponi. quae sol oppositu circum undique aliaque aedium nunquam illustraret. Quod quum ita fieri persuasissent: delati ad populum: proditi que sunt. Et quum de perfidia confessi essent: necati sunt. Constituitque eam statuam perinde: ut uerae rationes post conperta monebant: in locum editum subducendam. Atque ita in area Vulcani sublimiori loco statuendam. Ea que res bene: et prospere reip. cessit. Tunc igitur quae in Etruscos aruspices male consulens animaduersum: uindicatumque fuerat: uersus hic scite factus: captusque pueris urbe tota fertur. Malum consilium consultori pessimum est. Ea historia de aruspibus: ac de uersu isto senario scripta est in analibus maximis libro undecimo. Et in uerrii Flacci libro primo rerum memoria digna. Videtur autem hic uersus de graeco illo Hesiodi uersu expressus.

ἢ δὲ κακὴ βουλὴ τῶ βουλέσσι κακίστη. Consultum male consultori pessima res est.

Verba ueteris senatusconsulti ista: quo decretum est hostiis maioribus expiandum quae in sacrarium hastae martiae mouissent. Atque ibi enarratum: quod sint hostiae succidaneae. Quid item tempora praecidanea. Et quid Capito Atteius ferias quasdam praecidaneas appellauit. Cap. VI.

Terram mouisse nunciari solet: ea que res procuratur: ita in ueteribus memoriis scriptum legimus: nunciatum esse senatui sacrario: in regia: hastas martias mouisse. Eius rei causa senatusconsulto factum est. M. Ant. Au. Posthumus. consilium eiusque exemplum hoc est. Quod d. C. Iulius. L. filius potius. nunciatum in sacrario: in regia: hastas martias mouisse: de ea re ita censuerunt/ ut. M. Ant. consilio. hostiis maioribus Ioui & Marti procuraret/ & quae caeteris diis/ quibus uideretur placandis/ uti procurasset/ satis habendum censuerunt. Siquid succidaneis opus esset/ robigus accederet. Quod succidaneas hostias senatus appellauit quari solet quod uerbum id significet. In Plauti

cet. In Plauti
quiri aud
tergum stu
ra per m
neae appe
cta hosti
debant: &
nunciata.
autem rat
lemnica pr
ante fruge
aut non p
cam & ho
Ferias pra
Capitonis
Cornucan
legium dec
De ep
tu nomina

cet. In Plauti quoque comœdia quæ Epidicus inscripta est: super eodem ipso uerbo requiri audio in his uersibus. Men piacularē oportet fieri ob stultitiā tuā ut meū tergū stultitiæ tuæ subdas succidaneum. Succidaneæ autem hostiæ dicuntur e littera per morem compositi uocabuli in /i/ litterā commutata. Nam quasi succidaneæ appellatæ, quoniā si primis hostiis litatum non erat aliæ post easdem ductæ hostiæ cædebant: quæ quasi prioribus iam cæsis luendi piaculi gratia subdebant: & succedebant ob id succidaneæ nominatæ littera /i/ scilicet tractim pronuntiata. Audio enim quosdā eam litterā in hac uoce barbare corripere. Eadem autem ratione uerbi præcidaneæ quoque hostiæ dicuntur: quæ ante sacrificia solemnia pridie cædunt. Porca etiam præcidanea appellata quam piaculi gratia ante fruges nouas fieri cœptas immolari Cereri mos fuit: si qui familiā funestā aut non purgauerāt: aut aliter eam rem quæ oportuerat procurauerāt. Sed porcam & hostias quasdam præcidaneas: sicuti dixi appellari: uulgo notum est. Ferias præcidaneas dici id opinor a uulgo remotum est: propterea uerba Artei Capitonis ex quinto librorum: quos de pontificio iure composuit / scripsi: Lib. Cornucario ponti, maxi. feriæ præcidaneæ in atque diem inauguratæ sunt. Collegiū decreuit: non habendū religioni / quin eo die feriæ præcidaneæ essent.

De epistola Valerii Probi grammatici ad Marcellum scripta: super accentu nominum quorundam punitorum. Cap. VII.

Alerius Probus grammaticus inter suā aetate præstanti scia fuit. Is Annibalē: & Asdrubalē. & Hamilcarē. ita pronuntiabat: & penultimā circumflecteret: ut testis est epistola eius scripta ad Marcellū: in qua plautū & Enniū: multosque alios ueteres eo modo pronuntiasse affirmat. Solius tamen Enni uersum unū potest ex libro quod Scipio inscribit. Eum uersum quadrato numero: factū subieciimus: in quo nisi tertia syllaba de Annibalis nomine circumflexe potest: numerus claudus est. Versus Enni: quem dixit: ita est.

Qui propter annibalis copias considerant.

Quid C. Fabritius de Cornelio Rufino homine auaro dixerit. Quē quū odisset: inimicusque esset: designandū eum consulem curauit. Cap. VIII.

Fabritius Lucinus magna gloria uir magnisque rebus gestis fuit. P. Cornelius Rufinus manu quod sternuus: & bellator bonus: militarique disciplinaque peritus admodū fuit. Sed furax homo & auaritia acris erat. Hūc Fabritius non probabat: neque amico utebatur: Osusque eum moris causa fuit. Sed quū temporibus reip. difficillimis consules creandi foret: & is Rufinus peteret consulatū: competitorumque eius essent ibelles quod: & futiles: summa ope adnixus est Fabritius: uti Rufino consulatus deferret. Eā rem plerisque admiratibus. quod hominem auarum: cui esset inimicissimus: creati consulē peteret quē hostiliter oderat. Fabritius inquit: nihil est: quod miremini: si malui compilari: quod uenire. Hūc Rufinū postea bis consulatu: & dictatura functū cæsor Fabritius senatu mouit ob luxuriam notā: quod decē pondo argenti factitaret. Id autem quod supra scripsi. Fabritiū de Cornelio Rufino. ut in plerisque historia scriptum est: dixisse. M. Cicero: non aliis a Fabritio: sed ipsi Rufino gratias agenti. quod eius gratiam dedignatus non esset: di-

Succidane hostie

Præcidane hostie

Ferias Præcidanias

Epistola Valerii Probi
De accentu quorundam
nominum Punitorum

De Cor. Rufino
homine auaro

Osus

Verba Ciceronis de
Dubio conuclio

Etū eē refert: in lib. ii. de oratore. Verba Cicerōis hęc sunt. Arguta ē significatio ē: cū pua re: & sępe uerbo: res obscura: & latēs illustrat: ut quū, C. Fabritio P. Cornelius hō (ut existimat) Jauarus: & furax: sed egregie fortis: & bonus īpator gratias ageret: q̄ se hō inimicus cōsulē fecisset: bello p̄sertim magno & graui: nihil est quo mihi gratias agas inquit: si malui cōpilari/ q̄ uenire.

¶ Quid significat pprie religiosus/ Et ī q̄ diuerticula significatio istius uocabuli flexa sit. Et uerba Nigidii Figuli ex cōmētariis eius sup̄ ea re sūpta. Cap. IX.

Nigidius Figulus homo (ut ego arbitror) iuxta. M. Varronē doctissimus. i. xi. cōmētariorū grāmaticorū uersū ex antiquo carmine refert mēoria hercle dignū/ Religētē eē optet / religiosū nefas Cuius autem id tū sit / non scribit. At in eodē loco Nigidius / hoc

inquit inclinamētū semp huiuscemōi uerborū / ut uinosus / mulierosus / religiosus nūmosus significat copiā quādā imodicā rei super qua dī: Quo circa religiosus is appellabat / q̄ nimia & sup̄stitiosa religiōe sese alligauerat. Eaq; res uitio assignabat. Sed prater ista quę Nigidius dicit / alio quodā diuerticulo significatiōis / religiosus pro casto / atq; obseruati / cohibētis: sese certis legibus / finibusq; dici cōceptus. Simili autē modo: illa quoq; uocabula ab eadem profecta

origine: diuersum significare uident: religiosi dies. & religiosa delubra. Religiosi enī dies dicunt tristi omine infames impeditiq; in quibus & res diuinas facere: & rem quampiā nouam exordiri tēperandū est. quos multitudo imperitorum. praua. & perperā nefastos appellant. Itaq; Marcus Cicero in libro epistolę. ix. ad Atticum maiores inquit nostri funestiorē diem esse uoluerunt haliensis pugna: q̄ urbis capta. q̄ hoc malū ex illo. Itaq; alter religiosus etiam nunc

dies: alter in uulgus ignotus. Idem tamen. M. T. in oratiōe de accusatore cōstituedo: religiosa delubra dicit: non ominosa: nec tristia. sed maiestatis ueneratiōisq; plena. Massurius autem Sabinus in cōmētariis: quos de indigenis cōposuit: Religiosum inquit est: quod propter sanctitatē aliquam remotū ac sepositū a nobis est. Verbū a relinquēdo dictum: tanq̄ ceremoniā a carendo. Secundū hanc Sabini interpretationē templa quidē ac delubra: quia horū cumulus in uituperationē non cadit: nec illorum quoq; laus immodesta est: quę nō

uulgo: ac temere: sed cum castitate / ceremoniāq; adeunda: & reuerenda: & reformidāda sunt: magis q̄ inuulgāda. Sed dies religiosi dicti quos ex contraria causa propter ominis diritatē relinquimus. Iccirco ait Terentius in eunu. Tū quod dem: recte est. Nam nihil esse mihi religio est dicere. Quod si. (ut ait Nigidius) oīa istiusmodi inclinamēta: nimiū ac prater modum significat: & iccirco in culpas cadunt: ut uinosus: mulierosus: uerbosus: morosus: famosus. Cur ingeniosus. & formosus. & officiosus: & speciosus. quę pariter ingenio & forma: & officio inclinata sunt. cur etiam disciplinosus: consiliosus: uictoriosus quę. M. Cato ita effigurauit. cur item facundiosa. quod Sempronius Asellio. xiii. res gestarū ita scripsit. Facta sua spectari oportere. dicta non / si minus sint facūdiōsa / cur inq̄ ista oīa: nunq̄ ī culpā sed in laudē dicunt: q̄ hęc quoq; in cremētū sui nimiū demonstrarēt. An propterea quia illius quidē quę supra po

sui adhibendus

Religiosus quid sit
et quis diuina

Religiosi dies diuini

Religiosa delubra

Religiosum

Dicti Religiosi dies

Culpat

sui adhib
atq; imo
tudenti
lia sunt.
ria & fact
quanto m
¶ Quid
saris cōsu

sum erat h
tū est: cum
tentiam p
quattuor
rogabat. N
rat Pomp
Ciceronis
Atteius in
libro Cap
rogauit. C
rei gratia
ius senator
let. Cęsar
tem: & in
n carcere
¶ Quę
memoria
thagorica

buloc; ma
Ex eadē it
bet igit P
rorē anim
nefaba u
tis quę re
musicus
libro quē

sui adhibendus est modus quidam necessarius: Nam & gratia si nimia quidē atq; imodica/ & mores/ si multi atq; uarii/ & uerba/ si ppetua/ atq; infinita: & ob tudentia/ & fama/ si magna/ & inquieta & inuidiosa sit/ neq; laudabilia: nec uti lia sunt. Ingenium autē & officium & forma/ & disciplina/ & consilium & uictoria & facundia: sicut ipsa uirtutum amplitudines nullis finibus cohibent. Sed quanto maiora auctioraq; sunt: etiam tanto laudatiora sunt.

¶ Quid obseruatū de ordine rogandarū sniarum: iurgiorūq; in senatu. C. Ca saris cōsulis. & M. Catonis diem dicēdo eximētis. Cap. X

ANte legem quæ nunc de senatu hñdo obseruat. ordo rogandi sen tentias uariis fuit. Alias primus rogabat: qui a cēsoribus princeps in senatum lectus fuerat. Alias qui designati cōsules erant. Quidā e consulibus: studio aut necessitudine aliqua adducti: quem ius ui sum erat honoris gratia extra ordinem sniam primū rogabant. Obseruatū tñ est: cum extra ordinem fieret: ne quis quenq; ex alio q̄ ex consulari loco sen tentiam primū rogaret. C. Cæsar in consulatu quem cum M. Bibulo gessit: quattuor solos extra ordinem rogasse sniam dicit. Ex iis quattuor principem rogabat. M. Crassum. Sed postq̄ filiam. Cn. Pōpeio desponderat. primū cæpe rat Pompeiū rogare. Eius rei rōnem reddidisse eum senatui Tyro Tullius. M. Ciceronis libertus refert. itaq; se ex patrono suo audisse scribit. Id ip̄m Capito Atteius in libro: quem de officio senatorio cōposuit: scriptum reliquit. In eodē libro Capitonis: id quoq; scriptum est. C. inquit Cæsar cōsul. M. Catonē sniam rogauit. Cato rem quā consulebat: qm̄ non e repu. uidebat: pfici nolebat. Eius rei gratia ducendæ: longa oratione utebat. Eximebatq; dicendo diem. Erat enī ius senatori/ ut sniam rogatus: diceret ante quicqd uellet/ alii rei: & quoad uel let. Cæsar cōsul uiatorē uocauit. Eūq; cum finem non faceret: prehendi loquen tem: & in carcerem duci iussit. Senatus consurrexit: & prosequēbat Catonem n carcerem. Hac inquit inuidia facta Cæsar destitit: & mitti Catonē iussit.

¶ Quæ qualiaq; sint: quæ Aristoxenus: quasi magis comperta de Pythagora memoriæ commendauit. & quæ Plutarchus in eundem modum eodem Py thagorica scripserit. Cap. XI.

Pinio uetus falsa occupauit: & conualuit Pythagorā philosophum nō cōstituisse ex aīalibus. Item abstinuisse fabulo: quem κίμων græ Fabulo ci appellāt. Ex hac opinione Callimachus poeta scripsit. κῆν κινάμων ἀπο χειρας ἐχεν ἀνίωντων ἐδιδασκῆσθαι ἀγῶ τῶναγορας ὡς ἐκέλευε λέγω. A fa buloq; manus tristate amouit edētes. Hoc ut Pythagoras iusserat ipse lo quor. Ex eadē item opiniōe. M. Cice. in lib. de diuīatiōe primo: hæc uerba posuit. Iu bet igit̄ Plato sic ad somnū proficisci corporibus affectis: ut nihil sit: quod er rorē animis. pturbationēq; afferat. Ex quo etiā Pythagoreis interdictū putat̄ nefaba uescerent: quæ res habet inflationē magnā. Is cibus trāquillitatē men tis quæ rentibus cōstat esse cōtrarius. Hæc quidem. M. Cice. Sed Aristoxenus musicus uir litterarū uetere diligentissimus. Aristotelis philosophi auditor in libro quē de Pythagora reliq; nullo sapius legumēto Pythagorā dicit usum to.

E

De Cæsar & M. Cato.

Handwritten notes in the right margin, including the name 'Cato' and other illegible scribbles.

Fabulo

Legumen to.

q̄ fabis. qm̄ is cibus & subduceret sensim aluum & lauigaret. Verba ista Aristoxeni subscripsi. *πυθαγόρας λέγων ὁ σωρίων μάλισα τὸν κύμων ἐδοκίμασε λίαν κνητὴ κόντε παρ' εἶναι, καὶ διαφορητικόν, διὸ καὶ μάλισα κέχρηται αὐτῷ.* i. cum dicat Pythagoras in legumētis fabā praeipue approbavit, admodū enim genitalem esse: & alui discussiua, quā obrem ea maxime utit̄. Porculis quoq; minusculis: & hādis tenerioribus uictitasse idem Aristoxenus refert. Quā rem uidet̄ cognouisse ex Xenophilo pythagorico familiari suo: & ex quibusdā alijs natu maioribus: q̄ ab aetate Pythagorae: haud multū aberant. Ac de aīalibus Alexis etiā poeta in comœdia: quā Pythagorae uita inscribitur docet. Videtur autem de κύμων: nō esitato causam erroris fuisse: quia in Empedoclis carmine: quī disciplinas Pythagorae sectatus est uersus hic inuenitur.

δελοὶ πάνδελοι κύμων ἀπο χεῖρας ἐλέσθαι.

Ah miseri a cyamo miseri subducite dextrās.

Quit Cyamon non legumen sed testiculos significare: Carmen Empedoclis

Opinati enim sunt pleriq; κύμων legumētum uulgo dici. Sed qui diligētius sci tiusq; carmina Empedoclis arbitrati sunt. κύμων hoc in loco testiculos significare dicunt. Eosq; more Pythagorae aperte atq; symbolice κύμων appellatos: quia sunt. *εἰς τὸ κύνει δεινὸν, καὶ ἀίτιον κύνει.* i. in ferēdo utero ualidi: causaq; uteri ferēdi: & geniturae humanae uim praebeāt. Iccirco Empedocleq; uersu isto nō a fabulo edendo/ sed a rei ueneriae proluuiio uoluisse homies deducere. Plutarchus quoq; hō in disciplinis graui auctoritate in primo libroꝝ quos de Homero cōposuit/ Aristotelē phūm scripsit/ eadem ipsa de pythagoricis scripsisse: q̄ non abstinerūt edundis aīalibus: nisi pauca carne quadā. Verba ipsa Plutarchi (qm̄ res iopinata est) subscripsi. *ἀριστοτέλης δὲ μήτρας, καὶ καρδίας, καὶ ἀκαλύφης, καὶ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἀπέχεσθαι φησι τοὺς πυθαγορικοὺς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἄλλοις.* i. Aristoteles a uulua/ corde/ & marina urtica/ atq; id genus quibusdā aliis abstinere pythagoricos dicit. cæterorū aut̄ usum habuisse. ἀκαλύφη aut̄ est aīal marinum/ quod urtica appellat̄. Sed & piscibus nonnullis abstinere pythagoricos Plutarchus in symphonicis dicit. Pythagoram uero ip̄m: sicut celebre est: Euphorbum primo se fuisse/ dictasse: ita hęc remotiora sunt iis/ quæ Clearchus & Dicæarchus memoriae tradiderunt. fuisse cum postea pyrandrum: deinde Callidenā, deinde foeminā pulchra facie meretricem: cui nomē fuerit Alce.

Urtica

Alce meretrix

Note et animaduersiones censorie

¶ Notæ & animaduersiones censoriæ in ueteribus monumentis repertæ memoria dignæ. Cap. XII.

Siquis agrum suum passus fuerat sordescere: cumq; indiligēter curabat: ac neq; arauerat: neq; purgauerat: siue quis arborē suam uineamq; habuerat derelictui: non his sine pœna fuit. Sed erat opus censoriū. Censoresq; ararium faciebant. Itē siquis eques romanus equum habere gracilētum: aut parum nitidum uisus erat: Impolitiae notabat̄. Id uerbū significat: quasi tu dicas incuriæ. Cuius rei utriusq; auctoritates sunt: & M. Cato, id saepenumero attestatus est.

Gracilētū Impolitie

¶ Quod

Quod icētiōes qdā tibiarū certo mō factæ ischiaci mederi possūt, Cap. XIII
 Reditū hoc aplerisq; est: & memoriæ mādatum: ischiaci quū ma-
 xime doleāt tum si modulis lenibus tibicen icinat: minui dolores.
 Ego nuper in lib. Teophrasti scriptū inueni: uiperarū morfi-
 bus tibicinem scite modularetq; adhibītū mederi. Refert & Demo-
 criti qui liber iscribitur πῶς λοιμῶν ἢ λογικῶν κανῶν, idest de pedibus: aut rationa-
 lium regula. In quo docet plurimis hoīum morbis medicinā fuisse inentiones
 Tāta pr̄sus est affinitas corporibus hominum: mentibusq; & propterea quoq;
 uitis aut medelis animorum / & corporum.

Ischiaci

Inentiones

Narratur historia de Hostilio Mancino ædili: & Manulia meretrice. Ver-
 baq; decreti tribunorū ad quos a Manulia prouocatū est. Cap. XIII

Historia de hostilio Mancino ædili et Manulia meretrice.

Vm librum. viii. cōiectaneorū Attei Capitonis legeremus: q̄ inscri-
 ptus est de iudiciis publicis: decretum tribunorū uisum est graui-
 tatis antiqua plerūq; propterea id meminimus. Atq; ob eam cau-
 sam: & in hanc sententiā scriptū est. A. Hostilius Mancinus ædilis
 currulis fuit. Is Manuliæ meretrici diem ad populū dixit / q̄ de ambulacro eius
 noctu lapide ictus esset. Vulnusq; ex eo lapide ostētabat. Manulia ad tri. ple.
 prouocauit. Apud eos dixit / Comesatorem Mancinū ad ædes suas uenisse. Eū
 sibi recipere nō fuisse in æde sua. Sed quum uir irrūperet: lapidibus depulsum
 Tribuni decreuerunt ædilē ex eo loco iure deiectum: quo cum uenire cum co-
 ronario non decuisset. Propterea ne cum populo ædilis ageret: intercesserunt.

Defensa a culpa sententia ex historia Salustii: quam inimici antea quum in-
 sectatione maligne reprehenderunt. Cap. XV.

Defensa a culpa Sententia Salustij

Legantia oratiōis Salustii: uerborūq; facundia: & nouandi studiū
 cum multa pr̄sus inuidia fuit. Multiq; nō mediocri ingenio uiri co-
 nau sunt reprahendere pleraq; & obrectare. In quibus plurimū
 scite: aut maligne uellicāt. Nonnulla tamen uideri possunt. nō indi-
 gna reprehensione. Quale illud in Catilinæ historia repertū est: quod habeat
 eam speciem: quasi parū attente dictū. Verba Salustii hæc sunt. At mihi quidē
 tāctū haud quāq; par gloria sequatur scriptorem: & auctore res: tamen in pri-
 mis arduum uidet res gestas scribere. Primum: q̄ facta dictis exæquanda sunt
 Deinde quia pleriq;: quæ delicta reprehenderis: maliuolētia: & inuidia dicta
 putant. Vbi de magna uirtute atq; gloria bonorum memores: quæ sibi facilia
 quisq; factu putat: æquo animo accipit. Supra: ueluti ficta pro falsis. ducit. Pro-
 posuit inquit dicturum causas: quamobrem uideat esse arduum res gestas
 scribere: atq; ibi non primum causam: sed querelas dicit. Non enim causa uide-
 ri debet: cur historiæ opus arduum / sit: q̄ ii qui legant: aut inique interpretatē
 quæ scripta sunt: aut uera esse nō credant. Obnoxiam quippe: & obiectam fa-
 sis existimationibus eam rem dicendam: magis aiunt q̄ arduum: quia quod ar-
 duū est: sui operis difficultate est arduū: non opiniōis alienæ erroribus. Hæc
 illi maleuoli reprehenses dicunt. Sed arduum Salustius non pro difficili tan-
 tum: sed pro eo quoq; ponit quod græci διχρηές: aut χαλεπὸν appellant: quod

Verba Salustij

Defensio Salustij

est cum difficile: tum molestū quoq; & incōmōdū & intractabile. Quorum uerborū significatio a sentētia Salustii suprascripta non abhorret.

De uocabulis quibusdā a Varrone & Nigidio cōtra quotidiani sermonis cōsuetudinē declinatis. Atq; inibi id genus quā cū exēplis ueterū relata. C. XVI

Senatus
Domus
Fluctus

M

Varronē & P. Nigidium uiros Romani generis doctissimos cōperimus/nō aliter locutos esse & scripsisse: q̄ senatus, & domus, & fluctus, qui est patrius casus ab eo/qd̄ est senatus domus: & fluctus, huic senatui, domui, fluctui. Ceteraq; his consimilia pariter dixisse. Ferēti quoq; comici uersus in libris ueteribus itidē scriptus est. Eius

antiquior cōsuetudo: quae est mortua. Hāc eorū auctoritatē quidā e ueteribus grammaticis rōne etiā firmare uoluerūt; q̄ oīs datiuus singularis lra finitus i/si nō similis est genitiui singularis s littera addita: genitiuū singularē facit, ut patri patris, duci ducis, cadi cadis. Cum igit̄ inquirunt: in casu dandi huic senatui dicamus: genitiuus ex eo singularis senatus est/ & nō senatus. Sed non oēs concedunt in casu datiuo senatui magis dicēdum: q̄ senatu, sicut Lucilius in eodem casu/ uictu & anu dicit: nō uictui & anui: in hisce uersibus. Quod sumptum atq; epulas uictu p̄ponis honesto. Et alio in loco. Anu noceo inquit. Virgilius quoq; in casu dandi aspectu dicit: nō aspectui. Feq; aspectu ne subtrahere nro.

C. Caesar

Virgilius
aspectu
non aspectu
in m. d. an
di. m. d. an

Et in Georgicis: Qd̄ neq; cōcubitu indulgent. C. aut̄ Caesar grauis auctor linguā latinā, in anticatione unius inquit arrogātia: supbiaq;: dominatuq;. Itē in Dolobella actionis allibuiti: quoq; in aedibus: fanisq; posita: & honori crāt: & ornatu. In libris quoq; analogicis oīa illiusmodi sine i littera dicēda cēset.

De natura quarūdā particulā, quae p̄positae uerbis intēdi: atq; p̄duci barbare atq; i seite uident̄, exēplis rōnibusq; plusculis disceptatū. Cap. XVII.

V

V cili ex undecimo uersus sunt.

Scipiadae magno improbus obiiciebat a sellus

Lustrum: illo cenfore: malum infelix fuisse. Obiiciebat o littera p̄ducta multos legere audio. Idq; eo facere dicūt: ut ratio numeri salua sit. Idem infra: Et iam.

Coniicerem in uersus dictum praconis uolebam

Grati. In hac quoq; prima uerbi praepositione: ob eandem causam producit

Item quintodecimo Subiicit hinc humilē / & suffercatus posteriorē. Subiicit

u littera longa legunt, quia primam syllabam breuem esse in uersu heroico nō

conuenit. Item apud Plautū in Epidico con syllabā productam pronunciant.

Age nunc iam ornate Epidice: & pallium in collum coniice. Apud Virgiliū

quoq; subiicit uerbum produci a plerisq; audio. Etiam parnasi a laurus: Parua

sub ingēti matris se subiicit umbra. Sed neq; ob: neq; sub praepositio produ-

cēdi habent naturā: neq; item con nisi quum eam litterā sequunt̄: quae in uer-

bis constituit: & confecit: secundum eam primae sunt/ uel cum eliditur ex ea n

littera: sicut Salustius scenoribus inquit coopertus. In iis autem quae supra po-

sui & metrum esse integrum potest/ & praepositiones istae possunt non barba-

re portendi. Secunda enim littera in his uerbis per duo ii non per unum scri-

benda est.

Nec

Neq; Ob neq; Sub
p̄positioes p̄ducuntur

bēda est
sed iaci
ra in/i/
Et icc
esse nō
ratio in
Virgil
inice.
tā indo
rimus
a uerbo
dicit̄. E
& obic
maria a
bulo qu
igit̄ est
in dicit
alto po
Ergo d
Vnde
tera pd
de cōsu
altū. Et
De

S

us tri.
cuniā.
fieret.
prafat
tes rep
mū, ma
rabilē.
lonē hu
set: aue
Scipio
atq; inc
orario
ificias:
eius pra

bēda est. Nā uerbum istud cui supradictæ particula p̄positæ sunt, nō icio est. sed iacio, & p̄teritum nō icit facit, sed iecit. Id q̄ ubi cōpositum est, ex/a/litte- ra in/i/mutat̄. Sicut fit in uerbis insilio/& incipio, atq; ita uim cōsonātis capit. Et iccirco ea syllaba p̄ductius/latiusq; paulo p̄nūciata priorē syllabā breuem esse nō patit̄. Sed reddit eā positu longā. Proptereaq; & numerus in uersu, & ratio in p̄nūciatu manet. Hæc quæ diximus/eo etiā conducunt ut quod apud Virgiliū in. vi. positū inuenimus. Eripe me his inuicte malis: aut tu mihi terrā iniice. Sic esse iniice: ut supra dixi: & scribendū & legendū sciamus. Nisi quis tā indocilis est: ut in hoc quoq; uerbo: in p̄positionē metri cā protēdat. Quærimus igit̄ in obicibus/o littera qua rōne intēdat̄, cum id uocabulū factū sit a uerbo obicio, & nequaq; simile sit: qđ a uerbo moueo motus: o littera longa dicit̄. Equidē memini Sulpitiū Apollinarē uirū p̄stanti litterarū sciētia: obices: & obicibus: o littera correpta dicere. In Virgilio quoq; sic eum legere. Quæ uim maria alta tumescāt Obicibus ruptis. sed ita ut diximus/i/litterā: quæ in uocabulo quoq; gemina esse debet, paulo uberius: largiusq; p̄nūciabat. Cōgruens igit̄ est: & subiices etiā quod perinde ut obices cōpositum est/u/littera breui dici oporteat. Ennius in tragœdia: quæ Achilles inscribit̄: subiices pro aere alto ponit: qui cælo subiectus est in his uersibus.

Ergo deum sublimis subiices: humidus

Vnde orit̄ hymber: sonitu fauo: & strepitu. Plerosq; oīs tñ legere audias/u/lit- tera p̄ducta. Id ip̄m aut̄ uerbū. M. Cato sub alia p̄positione dicit in oratiōe quæ de cōsulatu suo habuit. Ita hos inqt fert uetus ad priorē pyreneū: quos p̄icit̄ altū. Et Pacuuius itē in Anchise/id p̄montoriū/cuius lingua in altū proicit̄.

De Africano supiore sūpta qđā ex ānalib; memoratu dignissima. C. XVIII

Scipio Africanus antiquior: quāta uirtutū gloria p̄stiterit: & q̄ fue- rit altus aīo/atq; magnificus. & qua sui cōscientia subnixus. pluri- bus rebus quas dixerit, quasq; fecerit declaratū est. Ex quibus sūt hæc duo exēpla eius fiduciæ ac exuperatiæ ingētis. Cum. M. Neui- us tri. ple. accusaret eum ad populum. diceretq; accepisse a Rege Antiocho pe- cuniā, ut cōditionibus gratiosis. & mollibus pax cum eo, populi Romani noīe fieret. Et quædam item alia crimini daret, indigna tali uiro, tum Scipio pauca præfatus, quæ dignitas uitæ suæ, atq; gloria postulabat. Memoria inquit, quiri- tes repeto diem esse hodiernū, quo Annibalē p̄cenum impio nostro inimicissi- mū, magno prælio uici in terra africa, pacēq; & uictoriam uobis peperit inspe- rabile. Nō igit̄ sumus aduersum deos ingrati. Sed censeo relinquamus nebu- lonē hunc/eamusq; nunc p̄ inus Ioui optimo maximo gratulatū. Id cum dixif- set: auertit: & ire in capitolium cœpit. Tum concio uniuersa: quæ ad sniam de- Scipione ferendā cōuenerat: relicto tribuno: Scipionē in capitolium comitata: atq; inde ad ades eius cum lætitia & gratulatione solēni p̄secuta est. Fert etiā oratio quæ uidet̄ eo die habita a Scipione: & qui dicūt eam nō ueram: nō eūt- ificias: quin hæc quidē uerba fuerint: quæ dixi Scipionis. Item aliud est factū eius præclarū. Peulius quidam tri. pleb. M. ut aiunt Catone inimico Scipionis

*Virgilius
in Bæto*

*De aphraimo
Superiore*

*Verba Scipionis
ad quiritēs:*

re Scipionis

comparatus in eum atq; immixtus desiderabat in senatu instantissime: ut pecunia antiochenae praedaeque quae in eo bello capta erat rationem redderet. Fuerat enim L. Scipioni Asiatico fratri suo imperatori: in ea provincia legatus. Ibi Scipio exurgit: & prolato e sinu togae libro: rationes in eo scriptas esse dixit omnis pecunia: omnisque praeda. Ille tum ut palam recitaretur: & ad aerarium deferreretur. Sed enim id iam non faciam inquit: nec me ipse afficiam contumelia. Eumque librum statim coram discidit suis manibus: & contempsit: aegre passus: quod cui salus imperii ac reipublicae accepta fieri deberet: ab eo ratio pecuniae praedaeque posceretur.

¶ Quid. M. Varro in longa historia scripserit: de moderando victu puerorum impubium. Caput. XIX.

De Moderando victu puerorum impubium

Peros impuberes copertum est: si plurimo cibo: nimioque somno uterentur: hebetiores fieri: adiuuimusque hinc elici tarditatem. Corpora eorum improcera fieri: minusque adulescere. Idem plerique alii medicorum: philosophorumque: & M. Varro in longa historia scripsit. quae inscripta est Capis: aut de liberis educandis.

¶ Notati a censoribus: qui audientibus iis dixerunt ioca quaedam intempestiuius. ac de eius quoque nota deliberatum: qui steterat forte apud eos oscitabundus. Caput. XX

De hijs qui sora quaedam suscipiunt et promittunt

Inter censorias ciuitates tria haec exempla in laetis sunt: castigatissimae disciplinae. Vnum est huiusmodi. Censor agebat de uxoribus solenne iusiurandum. Verba haec erant ita concepta. Et tu ex animi tui sententia uxorem habes? Qui iurabat cauillator quidam & canicula: & nimis ridicularius fuit. Is locum esse sibi ioci dicendi ratus: cum ita: uti mos erat: censor dixisset. & tu ex animi tui sententia uxorem habes? Habeo eadem inquit uxorem: sed non hercle ex animi tui sententia. Tum censor eum: quod intempestiue lasciuisset: in aenarios rettulit. cumque hanc ioci scurrilis apud se dicti subscripsit. Altera seueritas eiusdem sectae: disciplinaque est: deliberatum est de nota eius: qui ad censores ab amico aduocatus est: & in iure stans: clare nimis ac sonore oscitauit. atque inibi prope ut plecteretur fuit: tanquam illud indicium uagi animi foret: & hallucinationis: & fluxae atque aptae securitatis. Sed cum ille deierasset: inuitissimum sese: & repugnantem oscitatione uictum. Tenerique eo uitio: quod oscedo appellatur: tum notam iam destinatae exemptus est. P. Scipio Africanus Pauli filius: utraque historiam posuit. in oratione quam dixit in censura: cum ad maiorum mores populum hortaretur. Item aliud refert Sabinus Massurius in septimo memoriali seuerum factum. censores inquit. P. Scipio Nasica. & M. Popilius: cum equitum censum agerent: equum nimis strigosum: & male habitum: sed equitum eius uberrimum: & habitissimum uiderunt. Et cur inquit ita est: ut tu sis: quam equus curatior. Quonia inquit ego me curo: equum Stadius meus seruus. Visum est parum reuerens esse responsum: relatusque in aenarios: ut mos est. Stadius autem seruile nomen fuit: plerique apud ueteres serui eo nomine fuerunt. Caecilius quoque ille comcediarum poeta inclutus seruus fuit. & propterea nomen habuit Stadius. Sed postea uersum est in cognomentum appellatusque est Caecilius Stadius.

Scia mias st

Hallucinatione

Oscedo

Quia Caecilius poeta Stadius appellatur

Auli gellii

diētis p
nas ferū
audit: m
se est: &
tus: disp
animi p
bat mag
parere u
Vlyxi la
nec strep
& obst
¶ Sup

ge passu
lo indic
coiectis
equus
regē p
domini
Tum R
atque ob
¶ Qua

pidū: cu